

השגות מועד אוגוסט 2020

עו"ד אורן טסלר

ORAN TESLER

הכנה לבחינות ההסמכה לעריכת דין

Teslerschool.co.il

שאלה 4 בדין המהותי

ההשגה: יש לפסול את השאלה.

כבוד הועדה הבוחנת בחרה בחלופה ב' כתשובה נכונה וצירפה כסימוכין את סעיף 24 לחוק החברות התשנ"ט 1999 (להלן: "חוק החברות").

לפי תקנה 18(ב) לתקנות לשכת עורכי הדין (סדרי בחינות בדיני מדינת ישראל, באתיקה מקצועית החלה על עורכי דין זרים ובבחינת ההסמכה לעריכת דין) תשכ"ג-1962), על כבוד הועדה הבוחנת לחלק לנבחנים במהלך הבחינה את דברי החקיקה שבהם עוסקות השאלות שבחלק ג' של הבחינה- הדין המהותי. בקובץ החקיקה שחולק לנבחנים במהלך הבחינה, מצוי סעיף 24 לחוק החברות, אולם לא קיים זכר לסעיף 377 לחוק החברות שקובע את מועד התחילה של חוק החברות.

יובהר כי על מנת להשיב נכונה על שאלה 4 מהבחינה, היה על הנבחן לענות 2 שאלות משפטיות: **השאלה הראשונה:** האם חברה שהתאגדה ביום 1.6.1999 היא חברה שהתאגדה אחרי או טרם תחילתו של חוק החברות? התשובה לשאלה זו מוסדרת כאמור בסעיף 377 לחוק החברות שקובע כי מועד תחילתו של חוק החברות הוא ה- 1.2.2000.

לאחר מכן לעבור לשאלה השנייה: האם על חברה שהתאגדה ביום 1.6.1999 (קרי, חברה שהתאגדה טרם תחילתו של חוק החברות) המעוניינת לשנות את הונה הרשום, חל סעיף 24 לחוק החברות שדורש רוב של 75% באסיפה הכללית של החברה (ויחול רק על חברה שהתאגדה טרם תחילתו של חוק החברות) או שמא יחול סעיף 20 לחוק החברות שדורש רוב רגיל באסיפה הכללית של החברה, לצורך שינוי הונה הרשום של החברה בתקנון (שיחול רק על חברה שהתאגדה מיום תחילתו של חוק החברות)?

קיים בשאלה פגם מהותי ויש לפסול את השאלה, מאחר שבהיעדר הוראת הדין הרלוונטית המציינת את מועד תחילתו של חוק החברות, לא יכלו הנבחנים לענות על השאלה הראשונה ולהגיע למסקנה המשפטית כי בעניינינו חל סעיף 24 לחוק החברות ולא סעיף 20 לחוק החברות.

בנוסף יודגש כי מאחר שחוק החברות בכותרתו מציין את השנה 1999 ומאחר שסעיף 24 לחוק החברות שצורף לקובץ החקיקה, אף הוא מציין במפורש את החשיבות למועד התחילה, צירוף הכותרת של החוק עצמו ללא הוראת הדין הרלוונטית - סעיף 377 לחוק החברות, יש בו עוד יותר לגרום לבלבול בקרב הנבחנים שסברו כי ייתכן שמדובר בחברה שהתאגדה לאחר תחילתו של חוק החברות.

שאלה 18 בדין המהותי

ההשגה: יש לפסול את השאלה.

כבוד הועדה בחרה בחלופה ג' כתשובה נכונה וצירפה כסימוכין את סעיף 190 לחוק התכנון והבנייה, השתכ"ה 1965 (להלן: "חוק התכנון והבנייה"). כפי שיובהר להלן מתבקשת כבוד הועדה לפסול את השאלה וזאת מהטעמים שיפורטו כדלקמן:

המקור הנורמטיבי שקובע את הזכאות לפיצויים בגין הפקעה של שטח קרקע שנלקח לצורך

הרחבת דרך קיימת או חלק ממנה

בסעיף 20 לפקודת הקרקעות (רכישה לצרכי ציבור) 1943 (להלן: "פקודת הקרקעות") נקבע החישוב לצורך בדיקת הזכאות בדבר קבלת פיצויים או היעדר הזכאות לקבלת פיצויים, במקרה של הפקעה של שטח קרקע שנלקח לצורך הרחבת דרך קיימת או חלק ממנה, ובלשון סעיף 20(2) לפקודת הקרקעות:

(2) מקום שנרכשה כל קרקע לפי פקודה זו כדי להרחיב איזו דרך קיימת או חלק ממנה... יהיו הפיצויים המשתלמים לפי פקודה זו כפופים לשינויי הבאים, היינו-

(א) מקום ששטח הקרקע שנלקח, והוא נכלל במגרש, אינו עולה על רבע כלל-שטחו של

המגרש... לא ישתלמו פיצויים....

(ב) מקום ששטח קרקע שנלקח, והוא נכלל במגרש, עולה על רבע כלל-שטחו של המגרש,

יופחתו הפיצויים בסכום שמתכוונתו לערך הקרקע בלבד, הנכלל בחלק המגרש שנלקח....

במילים פשוטות, לפי לשון סעיף 20 לפקודת הקרקעות, פיצויים בגין הפקעת שטח קרקע שנלקח לצורך הרחבת דרך קיימת, יינתנו כפיצויים מופחתיים, אם וכאשר שטח הקרקע שנלקח עולה על רבע מכלל שטח הקרקע, ואילו אם שטח הקרקע שנלקח אינו עולה על רבע כלל שטח הקרקע – לא ישתלמו פיצויים.

בנוסף, סעיף 190 לחוק התכנון והבנייה משלים את סעיף 20 לפקודת הקרקעות ומציין שכאשר מדובר בהפקעת קרקע להרחבת דרך קיימת לצרכי גנים ושטחי נופש, בכל מקום שמצוינת בסעיף 20 לפקודת קרקעות המילה "רבע" (25%), יהפוך הדבר ל"ארבע עשיריות" (40%).

חישוב הזכאות לפיצויים בעניין שאלה 18 מהדין המהותי

מנתוני השאלה לא ניתנו פרטים עובדתיים מה הכוונה במילים "כביש הטיילת", האם בנסיבות העניין, הרחבת כביש הטיילת הייתה לצורך מטרות תחבורה של רכבים או לצרכי גנים ושטחי נופש של המטיילים בטיילת? כך או כך, נבחן את העניין באמצעות 2 חישובים שונים:

ככל שאין מדובר בהרחבת כביש הטיילת לצרכי גנים ושטחי נופש, אלא לצרכי תחבורה בלבד, הופקעו 1.5 דונם מתוך 2.5 דונם המהווים הפקעה של 60% משטח הקרקע המקורי, כך שלפי סעיף 20(ב) לפקודת הקרקעות, מאחר שההפקעה בעניינינו (40%) עולה על רבע (25%) מכלל שטחו של המגרש, אריאל יהיה זכאי לפיצויים, כמתואר בחלופה ב'.

ככל שמדובר בהרחבת כביש הטיילת לצרכי גנים ושטחי נופש: הופקעו 1.5 דונם מתוך 2.5 דונם המהווים הפקעה של 60% משטח הקרקע המקורי, כך שלפי סעיף 20(ב) לפקודת הקרקעות, מאחר שההפקעה בעניינינו (60%) עולה על ארבע העשיריות (40%) מכלל שטחו של המגרש, אריאל יהיה זכאי לפיצויים, כמתואר בחלופה ג'.

היעדר צירוף המקורות הרלוונטיים לקובץ החקיקה

לפי תקנה 18(ב) לתקנות לשכת עורכי הדין (סדרי בחינות בדיני מדינת ישראל, באתיקה מקצועית החלה על עורכי דין זרים ובבחינת ההסמכה לעריכת דין) (תשכ"ג-1962), על כבוד הועדה הבוחנת חלק לנבחנים במהלך הבחינה את דברי החקיקה שבהם עוסקות השאלות שבחלק ג' של הבחינה-הדין המהותי.

בקובץ החקיקה שחולק לנבחנים במהלך הבחינה, אין זכר לסעיף 20 לפקודת הקרקעות (רכישה לצרכי ציבור) 1943 (להלן: "פקודת הקרקעות"). אמנם סעיף 190 לחוק התכנון והבנייה, שצורף לקובץ החקיקה, מפנה לסעיף 20 לפקודת הקרקעות, אולם בלעדי צירופו של סעיף 20 לפקודת הקרקעות לקובץ החקיקה, המציין את צורת החישוב לצורך בדיקת הזכאות בדבר קבלת הפיצויים או היעדר הזכאות לקבלת פיצויים, לא יכלו הנבחנים להגיע לפתרון השאלה, האם בגין ההפקעה של 60% משטח המגרש שנלקח לצורך הרחבת כביש הטיילת, אריאל היה זכאי לפיצויים?

כמו כן, ככל שמודבר היה בהפקעה לצרכי גנים ושטחי נופש, לא ניתן היה להבין במהלך הבחינה מחוק התכנון והבנייה, למה מתייחסת ההמרה בסעיף 20 לפקודת הקרקעות: מ-"רבע" ל"ארבע עשירות"? מאחר שגם בעניין זה חוק התכנון והבנייה שותק ומפנה ישירות לפקודת הקרקעות.

בנוסף, בקובץ החקיקה שחולק הנבחנים, גם לא קיים זכר לסעיף 12 לפקודת הקרקעות שקובע כי הפיצויים בגין הפקעת הקרקע, יחושבו ביחס לשווי הקרקע בעת ההפקעה אילו בעל הקרקע היה מוכר את הקרקע בשוק מרצונו הטוב ולא ביחס לשווי המקורי של הקרקע ביום הרכישה. בעניינינו דובר על קרקע ששוויה עלה מיום הרכישה ועד ליום ההפקעה, בעשרות מילוני דולר ארה"ב. בלעדי צירופו של סעיף 12 לפקודת הקרקעות לקובץ החקיקה, הנבחנים לא יכלו להסיק האם אריאל, זכאי או לא זכאי לקבל פיצויים בגין ההפקעה, אף שווי של הקרקע לאחר ההפקעה נותר גבוה ב-25% יותר משווי המקורי של הקרקע ביום הרכישה על ידי אריאל? ובתוך כך לשלול את חלופה א' שמציינת כי אריאל אינו זכאי כביכול לפיצויים בגין ההפקעה בשל שווי הגבוה של המגרש שנותר לאחר ההפקעה.

שאלה אזוטריה וקשה שאינה מהתחומים הנלמדים ברגיל כקורס חובה בפקולטה למשפטים

בשולי הדברים, יש להזכיר גם את פסק דינו של כבוד השופט עמית בעע"מ 3717/18 לשכת עורכי הדין ואח' נגד עופר פרץ ואח', לעניין שאלה בדיני הפקעה מכח חוק התכנון והבנייה, כאשר גם את התשובה עצמה לא היה ניתן לדלות ישירות מקריאת הוראות חוק התכנון והבנייה: "ועדות התכנון והבנייה אינן עוסקות בדיני קניין אלא בעניינים תכנוניים. מה עוד, שחוק התכנון והבנייה והפסיקה הענפה הקשורה בו, אינו מהתחומים הנלמדים ברגיל כקורס חובה בפקולטות למשפטים. בהינתן מדד ההבחנה השלילי והאחוז הנמוך של המשיבים נכונה; בהינתן אי הבהירות לגבי הכללת דיני ההפקעה במסגרת דיני הקניין; בהינתן שגם מהוראת החיקוק עצמו לא ניתן לדלות את התשובה הנכונה; ובהינתן הפסיקה הנרחבת בנושאי הפקעה – בהינתן ובהצטבר כל אלה, אני סבור כי דין השאלה להיפסל מחוסר סבירות..."

אשר על כן, בהצטבר כל האמור לעיל, מבוקש בזאת לפסול את השאלה.

שאלה 22 בדין המהותי

ההשגה: יש לקבל גם את חלופה ג כתשובה נכונה.

כבוד הועדה בחרה בחלופה ב' כתשובה נכונה וצירפה כסימוכין את כלל 41 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה המקצועית), התשמ"ו-1986.

נראה כי לדעת כבוד הועדה הבוחנת, חלופה ב' מהווה את התשובה הנכונה לפיה לא קיימת על עורך הדין חובת הזהירות להתריע בפני לקוחו בדבר ביצוע הפעולה המשפטית של רכישת המניות, חרף העובדה שלעורך הדין ידוע כי מדובר בפעולה משפטית בדרגת סיכון גבוהה, אלא שבבחינת חורף 2015 שהתקיימה ביום 29/10/20, כבוד הועדה הבוחנת הרכיבה בבחינה שאלה דומה (שאלה מספר 94) אשר עסקה גם היא בחובת האזהרה של עורך דין כלפי הלקוח כאשר מדובר בפעולה משפטית הכרוכה בסיכון.

פתרון התשובה שניתנה דאז על ידי כבוד הועדה הבוחנת, הסתמכה על ע"א 7633/12 קבוצת גיאות בע"מ נ' גולדפרב, לוי, ערן, מאירי, צפירי ושות', עורכי דין בע"מ, לפיו נקבע כי על עורך הדין לעמוד בסטנדרט המיומנות והזהירות הנדרשת מעורך דין, כדי להימנע מרשלנות מקצועית, בין היתר, נקבע כי אחת מחובות הזהירות של עורך הדין היא חובת האזהרה והחובה להבהיר ללקוח את הסיכונים הכרוכים שהוא נוטל על עצמו, טרם יבחר הלקוח ליטול על עצמו עסקה כלשהי הכרוכה בסיכון באמצעות שלוחו עורך הדין.

יודגש כי בשאלה, קיים הנתון כי המניות הן מניות "בדרגת סיכון גבוהה", אין מדובר בהשערה או בהנחה של הנבחן, אלא בעובדה שהנבחן צריך לקחת בחשבון כאשר הוא מתלבט בין החלופות השונות, איזו מהן מהווה את התשובה הנכונה. מצב דברים זה פוגע בשוויון של נבחני קיץ 2020 מול נבחני חורף 2015, ובעקרון ההסתמכות של נבחנים שבחרו בחלופה ג' כנכונה והסתמכו בבחירת תשובתם על ע"א 7633/12, לחלופין ישירות על שאלה 94 מבחינת חורף 2015.

בנוסף יצוין כי כללי האתיקה המקצועית מהווים הוראות מרכזיות באשר לחובות עורך הדין כלפי הלקוח, אך אלו אינן החובות היחידות שמוטלות על עורך הדין ואין לפרש שתיקה בכללי האתיקה כהסדר שלילי לגבי חובות אחרות המוכרות כחלק מהדין, ושאינן סותרות את כללי האתיקה

המקצועית, כך למשל לפי **חוק השליחות, חוק החוזים ופקודת הנזיקין**, שהינם חלק מחומר הלימוד לבחינה בדין המהותי.

רכישת המניות על ידי עורך הדין היא למעשה פעולה שליחות כלפי הלקוח לפי חוק השליחות ובעניין יחול גם **חוק החוזים** בפעולה לשם ביצוע השליחות, לפיו על השלוח לנהוג במיומנות ראויה ובזהירות סבירה כלפי השולח (ראו: אהרון ברק **חוק השליחות**. כרך ב'. שם בעמ' 1022). כמו כן, בין עורך הדין ללקוח קיימים מטבעם גם יחסי קירבה, ולפיכך מוטלת על עורך הדין החובה שלא להתרשל בביצוע השליחות, חובה נזיקית זאת עשויה להתקיים בצד החובה החוזית לביצוע השליחות כמפורט לעיל, במובן של הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין (ראו: ע"א 3654/97 **יחזקאל קרטין נ' עתרת ניירות ערך (2000) בע"מ**, פ"ד נג(3). שם בעמ' 400-399)

לפיכך, מבוקש בזאת לקבל גם את חלופה ג' כתשובה נכונה.

שאלה 15 בדין המהותי

ההשגה: יש לקבל גם את חלופה ג' כתשובה נכונה.

כבוד הועדה בחרה בחלופה ד' כתשובה נכונה וצירפה כסימוכין את כלל 3 לכללי לשכת עורכי הדין (פרסומת), התשס"א 2001.

בשאלה קיימת 2 תשובות נכונות לשאלה, כאשר כל אחת מהן משלימה זו את זו ואינה סותרת את רעותה.

פרסומת בחוברת לכבוד חג הפסח עונה להגדרת פרסומת מסוג, עיתונות, מגזין או כתב עת, כאמור בכלל 3(א)(1) לכללי לשכת עורכי הדין. אכן לפי חלופה ד' שנבחרה על ידי הועדה הובחנת, לעורך הדין אסור לפרסם את הפרסומת בחוברת, מאחר שהפרסום בדבר מימון (מתן חסות) אינו עוסק בהצעת שירות משפטי.

יחד עם זאת מאחר שהפרסומת מתפרסת על גבי חצי עמוד בפרסום מסוג עיתונות, מגזין או כתב עת, הפרסום עצמו סותר גם את ההוראה שנקבעה בכלל 3(ג) לכללי לשכת עורכי הדין (פרסומת), לפיו לעורך הדין מותר לפרסם מודעת פרסומת אחת באותו גיליון, אשר לא תעלה על רבע עמוד, כך שניתן לקבוע כי גם אם אותו פרסום היה מפורסם בחוברת מסוג עיתונות, מגזין או כתב עת והוא היה עוסק בהצעת שירות משפטי, עדיין היה מדובר בפרסומת אסורה משום שהיא הייתה עולה על רבע העמוד, זאת כאמור בחלופה ג'.

לפיכך, יש לקבל גם את חלופה ג' כתשובה נכונה.

שאלה 8 (33) בדין הדיוני

ההשגה: יש לפסול את השאלה, לחלופין לקבל את חלופה ג' וחלופה ד' גם כתשובות נכונות.

כבוד הועדה הבוחנת בחרה בחלופה ב' כתשובה נכונה וצירפה כסימוכין את רע"א 6117/19 פלוני נ' מרכז החינוך העצמאי (להלן: "פסק הדין, פסק דינה של כבוד השופטת י' וילנר").

בחירת כבוד הועדה בחלופה ב' אינה ברורה, יתכן כי בשגגה שבתום לב, חלופה ב' נוסחה בצורה שגויה, מאחר שבפסק דינה של כבוד השופט יעל וילנר, קבעה במפורש כי במקרה שבית המשפט נתקל בקושי מקצועי בחוות דעת של מומחה מטעם בית המשפט, רשאי הוא לפעול בשלוש דרכים:

א. **הכרעה בשאלות שבמחלוקת על סמך חוות הדעת שערך המומחה וראיות נוספות** (פסקה

12 לפסק הדין).

ב. **מינוי מומחה נוסף**, אם הקושי המקצועי מותיר ספק בלבן של בית המשפט ביחס

ליכולתו להכריע בדבר מצבו הרפואי של התובע על סמך החומרים שלפניו (פסקאות

12 ו-13 לפסק הדין).

ג. **פסילת המומחה ומינוי מומחה אחר תחתיו**, אם הקושי באימוץ חוות דעת המומחה

נעוץ במהימנות חוות הדעת או במהימנות המומחה עצמו (פסקאות 12 ו-14 לפסק

הדין).

בבחינת חלופה א- בית המשפט **רשאי** "להכריע בשאלות שבמחלוקת על סמך חוות הדעת שערך המומחה וראיות נוספות" כמתואר בחלופה א'. לפיכך, חלופה א' מהווה **תשובה שגויה** (מאחר שבשאלה נשאלו הנבחנים מה בית המשפט אינו רשאי לעשות?)

בבחינת חלופה ב- בית המשפט **רשאי** "למנות מומחה נוסף" כמתואר בחלופה ב'. לפיכך, חלופה ב' מהווה **תשובה שגויה** (מאחר שבשאלה נשאלו הנבחנים מה בית המשפט אינו רשאי לעשות?) ויובהר כי דרך הפעולה של "מינוי מומחה נוסף" לפי פסק הדין, היא מינוי **נוסף** על מומחה שכבר קיים והמשמעות היא שבדרך פעולה זו אין פוסלים את המומחה הראשון.

בבחינת חלופה ג - בית המשפט רשאי להורות על פסילת המומחה ומינני מומחה אחר תחתיו, רק אם הקושי באימוץ חוות דעת המומחה נעוץ במהימנות חוות הדעת או במהימנות המומחה עצמו. בעניינינו לפי נתוני השאלה, נרשם כי הקושי באימוץ חוות הדעת אינו נעוץ במהימנות חוות דעת או במהימנות המומחה. לפיכך, בית המשפט **אינו רשאי** לפעול בדרך פעולה זו והתוצאה היא שיש לקבל גם את חלופה ג' כתשובה נכונה.

בבחינת חלופה ד - בית המשפט **אינו רשאי** לפסול את המומחה שמינה ולפסוק לפי הראיות ללא חוות הדעת הפסולה, מאחר שדרך פעולה זו אינה נמנית על פי פסק דינה של כבוד השופטת יעל וילנר, כאחת משלוש דרכי הפעולה שבית המשפט רשאי לפעול במקרה שהוא נתקל בקושי מקצועי בחוות דעת מומחה ; והתוצאה היא שיש לקבל גם את חלופה ד' כתשובה נכונה.

עתה מאחר שהתשובה שנבחרה על ידי כבוד הועדה הבוחנת כתשובה רשמית (חלופה ב'), כבר אינה ניתנת לשינוי, ומאחר שחלופה ד' וגם חלופה ג', מהוות תשובות נכונות, מן הראוי להורות על **פסילת כל השאלה** בשל קיומן של 3 תשובות נכונות, ולא רק על קבלתן של חלופה ד' וחלופה ג' גם כתשובות נכונות נוספות.

שאלה 3 (38) בדין הדיוני

ההשגה: יש לפסול את השאלה, לחילופין לקבל את חלופה ב' גם כתשובה נכונה.

כבוד הוועדה הבוחנת בחרה בחלופה ד' כתשובה נכונה וצירפה כסימוכין את תקנות 380, 528 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, ואת רע"א 4073/19 פלונית נ' פלונית (להלן: "עניין פלונית").

הנימוקים לפסילת השאלה

תקנה 374(ב) מתייחסת לעיקול נכס של המשיב המוחזק בידי המשיב, בידי המבקש או בידי מחזיק שהוא צד שלישי. תקנה 380 מתייחסת לאישור צו עיקול שניתן על נכסי המוחזקים בידי צד שלישי.

קיימת טעות סופר בגוף השאלה - כבוד הוועדה הבוחנת בחרה לנסח את הסיפא של השאלה במינוח "המבקשת" במקום "המחזיק" או "צד שלישי". השימוש במינוח "המבקשת" שגוי, וככל הנראה התרחש כתוצאה מניסיון של מנסח השאלה, לנסח את השאלה בהשוואה לפסק דינו של בית המשפט העליון בעניין פלונית, שהתייחס באותו עניין "למבקשת" - אשתו של הנתבע, שהגישה את בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון והייתה מי שהחזיקה בנכס המעוקל.

טעות סופר זו מהווה טעות מהותית שיש בה לשבש לחלוטין את השאלה ואת פתרונה וסותרת את המתווה שנקבע בבית המשפט העליון בג"צ 6250/05, איציק לוי נ' לשכת עורכי הדין בישראל, לפיו "מתכונת הבחינה כבחירה בין אפשרויות, אשר אינה פותחת פתח להסבר ולהבהרה, מחייב כי תוצגנה שאלות שהתשובות להן הן חד משמעיות וברורות, ואינן פותחות פתח ממשי לאפשרויות שונות, שאם לא כן, תיתכן טעות ומבוכה".

בפשטות, הניסוח הלקוי שבשאלה, מהווה הטעיה כלפי הנבחן שיכל להסיק כי השאלה עוסקת דווקא במתן צו עיקול זמני על נכס המשיב המצויים ברשות המבקש (עיקול שאינו פוקע ושאינו מצריך הגשת בקשה לאישור העיקול).

לפיכך, לאור נימוקים אלו, מבוקש בזאת לפסול את השאלה.

הנימוקים לקבלת חלופה ב'

לפי תקנה 380 לתקנות סדר הדין האזרחי, עיקול לגבי נכס המוחזק בידי צד שלישי, שלא אושר במועד על ידי מבקש העיקול, מהווה עיקול שפקע.

חלופה ד' וחלופה ב', אמנם שונות מבחינה לשונית, אך אין בהן שוני כלשהו מבחינה משפטית, ודוק- שתי החלופות מתארות במהותן תשובה זהה - חלופה ד קובעת כי לבית המשפט הסמכות להאריך את המועד להגשת בקשה לאישור עיקול שכבר פקע. חלופה ב' קובעת את אותה המשמעות רק במילים אחרות, כי לבית המשפט הסמכות להאריך את המועד להגשת בקשה לאישור עיקול, למרות שהעיקול כבר פקע.

יוער כי השימוש במונח פקע "מאליו" בפסק הדין שניתן בעניין פלונית, הינו ציטוט של המותב מהביטוי בו בחרה להשתמש המבקשת בכתב הטענות (בבקשת רשות הערעור) שהגישה לבית המשפט העליון בעניין פלונית, ואין בו שום נפקות משפטית מיוחדת. כמו כן, לאורך כל פסק הדין בעניין פלונית, בית המשפט העליון אינו מתייחס לשאלה, האם עיקול שפקע מהווה עיקול שפקע "מאליו" ואם לאו?. השאלה היחידה לגביה מתייחס בית המשפט העליון, היא האם לבית המשפט הסמכות להאריך את המועד לאישור עיקול שכבר פקע.

לפיכך, לאור נימוקים אלו, מבוקש לקבל גם את חלופה ב' כתשובה נכונה.